

Мої далекі, рідні села...

Дмитро Фальківський

Мої далекі, рідні села!
Ніяк, ніяк вас не забудь...
Мабуть, тому, що невесела
Була од вас у місто путь...
Мабуть, тому, що всю дорогу
Таки не легко було йти,
І оббивать чужі пороги,
І обминать чужі хати.
І от тепер, коли втома
В своїх обіймах пригорта,—
Мені так хочеться додому,
Де коливаються жита...
Де льон зелений між овсами
Такий замислений цвіте
І голубими головками
Мені нагадує дітей—
Де гречка буйна і шумлива,
Як невгамовний битий шлях,
Рожевим цвітом соромливо
Знялась на радісних полях.
Де сходять ранки, щоб умерти
І знов воскреснути в росі

Серед хмарин напівроздертих
Серед пташиних голосів.
Де соловей виводить скерцо
У надвечірній тишині,
Де все таке близьке для серця,
Де все таке близьке мені.